

[Gunnar Fog-Petersen.]

(Lisbet Hindsgaul) blev begge saa ivrige i deres Argumentation for de Enkelttilfælde, som de dels kunde nævne som Eksempler, dels opstillede som tænkte Tilfælde, at man fik det Indtryk, at det var det almindelige, de talte om. Naar det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds f. Eks. var bekymret for, at Ægteskabet i Almindelighed skulde blive undergravet, er det dog en utidig Bekymring; selv om der er mange Ægteskaber, hvor den ene af Parterne har haft eller har et Barn uden for Ægteskab, er det dog ikke det sædvanlige; det er Undtagelsen, og derfor kan det ikke undergrave Ægteskabet som Institution. Mange af de Vanskeligheder, man maa tage i Betragtning ved en Lovgivning som denne, og som maaske kan foreligge for en Del Ægteskaber, er jo ogsaa til Stede, naar der er Børn fra tidligere Ægteskaber, men man søger dog ikke at stille dem anderledes, fordi de kan volde Vanskeligheder for kommende Ægteskaber for den ene eller den anden af deres Forældre.

Det ærede 13de tingvalgte Medlem, paalagde os i sin lange Tale, at vi skulde tage reale Grunde frem og derudfra konstruere Lovparagraffer, som havde almen Gyldighed. Jeg har ikke megen Tiltro til, at dette i Almindelighed skulde være en praktisk Fremgangsmaade, men jeg indrømmer, at min juridiske Erfaring ikke kan stilles ved Siden af det ærede Medlems. Jeg har Indtryk af, at man kommer ud i noget, som der hverken er Ende eller Begyndelse paa, hvis man ud fra Enkelttilfælde vil konstruere den almene Regel. Det naturlige vil være at lægge en almen Betragtning til Grund og saa gøre Undtagelser for Enkelttilfældene, hvis dette er nødvendigt.

Det ærede Medlem talte om de Ulykker, som vilde foranlediges ved en Lovgivning af denne Art. Det ærede Medlem talte derimod ikke om de Ulykker, som kan undgaas derved. Hvad er det for Resten for Ulykker, en saadan Lovgivning kan fremkalde? Jeg kan ikke faa Øje paa Ulykker af nogen Art, som man ikke som Borger i et Samfund er forpligtet til at finde sig i. Hvis det er en eller anden indbildt Lykke, eller en Lykke, der hviler paa et løgnagtigt Grundlag, som ved en Lovgivning af denne Art bliver trukket frem i Dagen, kan jeg ikke se, der er saa forfærdelig stor Ulykke deri, selv om det kan være slemt nok i det enkelte Tilfælde. Jeg kan absolut ikke erkende, at det skulde være et Synspunkt, man fra Lovgivningsmagtens Side kan anlægge i et Spørgsmaal

af denne Art, om den ene Partner i et Ægteskab føler sig ulykkelig, fordi han har forsømt at sige Sandheden til sin Kæreste, Manden f. Eks. har forsømt det, da han giftede sig med hende, eller hun har forsømt at sige Sandheden til ham. De Ulykker, der kan flyde deraf, paatager jeg mig som Lovgiver gerne Ansvaret for ved en Lovgivning af denne Art. Jeg vil ikke paastaa og heller ikke tage Ordet for, at det skal være Opgaven at tage Livsløgnen fra Menneskene, hverken de almindelige eller de specielle, hvad Ibsen fraraadede og dog hele sit Liv beflittede sig paa at gøre i saa høj Grad, som han formaaede. Men jeg kan ikke erkende Rigtigheden af et for Lovgivningen vejledende Princip, som skulde gaa ud paa at skaane Folk for at miste deres Livsløgne. Derfor tror jeg, det vil være det sunde og naturlige ikke at fortabe sig i alle disse Enkeltheder, hvor interessante de end kan være, men at anlægge et ganske almindeligt, fornuftigt Retskaffenheds Synspunkt, og et saadant Synspunkt tilsiger os, at de Børn, man sætter i Verden, skal have lige Ret til at bære ens Navn, hvad enten de er født, inden man blev gift, eller efter at man er blevet gift, og at, hvis man har Værdier at efterlade sine Børn ved sin Død, skal dette Skel for de to Kategorier af Børn ikke kunne være gældende. Det er en direkte almindelig Betragtning, som det store Flertal i vort Folk vil anse for fornuftig og rimelig. Alt det andet er kun Hjernesvind, og det vil henvejres som Spindelvæv i Løbet af ganske kort Tid, naar først en saadan Lovgivning er blevet gennemført i Praksis. Hvis der er Vanskeligheder i de enkelte Tilfælde, er det Domstolens og Juristernes Sag at finde ud af dem; det kan ikke være en Hindring for at gennemføre det, som er rimeligt og retfærdigt. Derfor vil jeg ogsaa takke baade dette Tings højtærede Formand for det Initiativ, han i sin Tid har taget til at gennemføre en Lovgivning af denne Art, og den nuværende højtærede Justitsminister, fordi han nu fører den frem til Vedtagelse.

Det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) tog Ordet for en Kommission, for at vi saa vidt muligt skulde bøje os mod hinanden og se at naa til et fælles Synspunkt. Det er jo interessant for dem, som har kendt det ærede Medlem i hans tidligere Magtfuldkommenhed, at se et saa fredeligt Sind tage Bolig i hans Personlighed, men jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg ikke har meget Haab om, at dette vil kunne lade